

William R. Forstchen

Een seconde later

Karakter Uitgevers B.V.

Voorwoord van Newt Gingrich, voormalig voorzitter van het Huis van Afgevaardigden

Hoewel dit boek fictie is, is het ook non-fictie, misschien een ‘verhaal over de toekomst’ dat als provocerend en beangstigend voor ons allemaal moet worden beschouwd. Ik heb dit onderwerp tientallen jaren bestudeerd en weet hoe groot de reële dreiging van het wapen waarover Bill Forstchen in *Een seconde later* schrijft voor de Amerikaanse veiligheid is.

Na 9/11 is er veel aandacht geweest voor een brede verscheidenheid aan bedreigingen van onze natie... nieuwe aanvallen door het kapen van lijnvliegtuigen, biologische en chemische aanvallen, een zogenaamde ‘vuile bom’ of zelfs een nucleaire explosie in het centrum van een van onze grote steden.

Maar weinig mensen hebben echter gepraat over – laat staan gehoord van – de afschuwelijke, verpletterende dreiging van een EMP, wat de afkorting is van een ‘elektromagnetische puls’.

Mijn vriend kapitein William Sanders van de Amerikaanse marine, een van onze vooraanstaande experts wat dit wapen betreft, zal het nawoord van dit boek schrijven, waarin hij gedetailleerd met behulp van niet-geclassificeerde documenten uitlegt hoe dit wapen werkt. In het kort: als een atoombom boven de atmosfeer tot ontploffing wordt gebracht, kan dat een pulsgolf veroorzaken die met de snelheid van het licht reist en kortsluiting zal veroorzaken in alle elektronische apparatuur die de ‘golf’ op het aardoppervlak raakt. Het is alsof een enorme bliksemflits naast je woning inslaat en je computer uitschakelt, behalve dat dit oneindig veel erger is omdat het onze volledige natie zal raken,

hoogstwaarschijnlijk zonder waarschuwing vooraf, en ons complete, ingewikkelde elektriciteitsnet en alles wat daarop aangesloten is kan vernietigen. Het is een reële dreiging, een bijzonder reële dreiging zelfs, een dreiging waar ik – samen met veel anderen – me al jaren ernstige zorgen over maak.

Mijn vriend Bill Forstchen heeft gedurende de afgelopen jaren samen met mij zes historische romans geschreven. Ik heb hem goed leren kennen. Hij heeft een doctoraat in geschiedenis van de Purdue Universiteit en heeft zich gespecialiseerd in de geschiedenis van de militaire technologie. Dit is geen wilde vlucht in de fantasie van zijn kant. Het boek is ontstaan nadat Bill en ik een paar jaar geleden over dit onderwerp hebben gesproken, een gesprek dat eindigde met zijn opmerking dat hij vond dat hij een boek over deze dreiging moest schrijven om het volk hier bewust van te maken.

Zoals ik al schreef, beschouw ik dit boek als een angstaanjagend ‘toekomstverhaal’ dat werkelijkheid zou kunnen worden. Dit soort boeken kent een belangrijke traditie. H.G. Wells schreef angstaanjagend accurate voorspellingen over de Eerste en de Tweede Wereldoorlog. Twee van de grootste klassiekers over de Koude Oorlog, *Alas, Babylon* en de film *Testament*, hebben ons een uitermate verontrustend beeld gegeven van wat er zou kunnen gebeuren met de burgers als er ooit een oorlog tussen Amerika en Rusland zou uitbreken. Bill zal openlijk toegeven dat die twee klassiekers model hebben gestaan voor zijn boek. Ik vergelijk het ook met misschien wel het beroemdste ‘toekomstverhaal’ uit de moderne tijd, *1984* van George Orwell. Als het kwaad van totalitaire regimes in de puinhopen van Europa na de Tweede Wereldoorlog had kunnen floreren, dan was dit toekomstverhaal misschien uitgekomen. Orwell heeft met zijn boek het bewustzijn gecreëerd dat ons misschien van Big Brother en de Gedachtepolitie heeft gered.

Ik hoop dat Bills roman hetzelfde zal doen. Maar weinigen in onze regering en de overheidssector hebben openlijk gesproken over de dreiging van maar één nucleair wapen in de handen van een vastberaden vijand die het gebruikt om een massale EMP-golf te veroorzaken. Zo’n gebeurtenis zou onze complexe, kwetsbare, hoogtechnologische maatschappij in één klap vernietigen en terugwerpen op een bestaan dat vergelijkbaar is met de middeleeuwen. Miljoenen mensen zouden in de eerste week sterven, misschien jij die dit leest ook als je afhankelijk bent

van bepaalde geneesmiddelen, laat staan de meeste elementaire behoeften in ons leven zoals voedsel en schoon water.

De stad die Bill beschrijft bestaat; hij heeft zijn verhaal geplaatst in zijn woonplaats en op de universiteit waar hij werkt. Ik herinner me een gesprek tussen ons toen hij dit boek schreef. Hij was ernstig verontrust door wat hij had onderzocht en ontdekt, en probeerde dat tot uitdrukking te brengen in een verhaal dat iedereen kon lezen. Wat hem het meest raakte, vertelde hij me, was dat hij zijn tienerdochter voor zich bleef zien in deze nachtmerrieachtige realiteit. Ik denk dat je dat zult begrijpen als je dit boek leest. Het raakte mij ook diep omdat ik twee kleinkinderen heb. Bill wil zijn dochter beschermen, ik wil mijn kleinkinderen beschermen en een Amerika aan hen doorgeven dat veilig is voor dit soort dreigingen.

De dreiging is reëel, en wij als Amerikanen moeten die dreiging onder ogen zien, ons erop voorbereiden en weten wat we moeten doen om die te voorkomen. Want als we het Amerika dat we kennen niet koesteren en liefhebben, zal het voorgoed verdwijnen.

Jennifer scheurde het cadeaupapier eraf. Ginger, die dacht dat het papier een cadeautje voor haar was, slikte het half in en rende weg met Zach achter zich aan.

Toen Jennifer het doosje opende werden haar ogen groot. ‘O, mema.’

‘Het is tijd dat mijn meisje een echte gouden ketting krijgt. Misschien kan je vriendin helpen hem om te doen.’

John keek naar de zware, dikke ketting. Mijn god, die moest een vermogen gekost hebben. Jen keek naar hem vanuit haar ooghoeken alsof ze de uitdaging aannam. ‘Je bent nu een jongedame,’ verkondigde ze terwijl Pat het slotje van de ketting vastmaakte. Jen haalde een spiegeltje uit haar tas en hield het Jennifer voor.

‘Hij is prachtig, oma.’

‘Een prachtig cadeau voor een prachtige jongedame.’

John stond zwijgend toe te kijken. Hij wist niet wat hij moest zeggen terwijl zijn kleine meisje in de spiegel keek en haar hoofd op een vrouwelijke manier iets naar achteren boog om de ketting te bewonderen.

‘Liefje, ik denk dat je je bloedsuiker moet controleren; je leek nogal buiten adem toen je de oprit op liep,’ zei John uiteindelijk. Hij klonk ernstig en de betovering van het moment was verbroken.

‘Ja, papa.’

Jennifer leunde tegen de muur, deed haar rugzak af en haalde de bloedsuikermeter eruit. Het was een nieuw model waarop de resultaten digitaal afgelezen konden worden en waarvoor ze niet meer in haar vinger hoefde te prikken. Ze frunnikte afwezig met haar vrije hand aan de ketting terwijl ze wachtte op de uitslag.

‘Eén tweeënveertig... dat is een beetje hoog.’

‘Ik denk dat je beter wat insuline kunt nemen,’ zei John.

Ze knikte.

Jennifer had inmiddels tien jaar diabetes. Hij wist dat dat voornamelijk de reden was waarom hij zo beschermend tegenover haar was. Toen ze twee, drie jaar was geweest, had het hem inwendig verscheurd als hij een prikje in haar vinger moest geven. Als ze zag dat Mary of hij met de testset naar haar toe kwam, had dat enorme huilbuien veroorzaakt.

De dokters hadden allemaal gezegd dat Jennifer zo snel mogelijk moest leren om zichzelf te controleren, ook al was ze nog maar zeven of acht, en dat John en Mary een stapje terug moesten doen. Ze moest zelf leren omgaan met het herkennen van de symptomen, het testen en het

toedienen van de medicatie. Mary had daar beter mee om kunnen gaan dan John, misschien vanwege haar eigen ziekte. Jen, met haar krachtige karakter, had dezelfde instelling.

Vreemd, dacht John. Ik heb twintig jaar in het leger gezeten en heb gevechtsacties meegemaakt, maar de enige gewonden waren de Irakezen, nooit mijn eigen mannen. Daar ben ik op getraind, maar als het om de diabetes van mijn eigen dochter gaat, een verdomd agressieve type-1-diabetes, ben ik altijd gespannen. Ik was heel goed in wat ik deed en werd gerespecteerd door mijn mannen, maar ik ben een enorm watje als het op mijn dochters aankomt.

‘Binnen liggen nog een paar cadeautjes,’ zei John. ‘Waarom gaan jullie niet vast naar binnen? Als je zus thuiskomt en je vrienden er zijn kunnen we je verjaardag gaan vieren.’

‘Heb je Elizabeths berichtje niet gekregen, papa?’

‘Wat voor berichtje?’

‘Hier, mafkees.’

Ze hief haar hand en pakte zijn mobiel, die achter een pakje sigaretten in zijn borstzak zat. Ze wilde het pakje sigaretten ook pakken om erop te stampen of ze te knakken, maar ze bedacht zich toen ze de blik in zijn ogen zag.

‘Ooit, papa,’ zei ze met een zucht, waarna ze een paar toetsen indrukte en de telefoon aan hem gaf.

LAAT THUIS. OP STAP MET BEN, las hij op het display.

‘Ze heeft ons tijdens de lunch een sms gestuurd.’

‘Een sms gestuurd?’

‘Ja, papa, een sms, dat doet iedereen tegenwoordig.’

‘Wat is er mis met een telefoontje?’

Ze keek naar hem alsof hij uit het stenen tijdperk kwam en liep daarna naar binnen.

‘Een sms gestuurd?’ vroeg Jen.

John hield de telefoon zo dat ze het bericht kon lezen.

Jen glimlachte. ‘Als die Ben Johnson op zijn opa lijkt, denk ik dat je Elizabeth beter in de gaten moet gaan houden.’ Ze grinnikte alsof ze zich iets van vroeger herinnerde.

‘Ik wil het niet weten.’

‘Inderdaad, kolonel.’

‘Ik heb liever dat je me dokter of professor noemt.’

‘Een dokter is iemand die dingen in je steekt. Professors zijn altijd een beetje vreemd. Ze zitten achter de meisjes aan of het zijn saaie, stoffige types. Hier in het Zuiden klinkt “kolonel” het best. Mannelijker.’

‘Ik ben niet meer in actieve dienst. En ik ben een professor, dus laten we het op “John” houden.’

Jen keek even naar hem, liep naar hem toe, ging op haar tenen staan en gaf een lichte kus op zijn wang. ‘Ik snap waarom mijn meisje ooit voor je gevallen is, John. Je raakt die van jou binnenkort kwijt aan een paar puisterige jongens, dus hou haar zo lang mogelijk vast.’

‘Daar heb je niet bepaald aan meegeholpen door die gouden ketting aan haar te geven. Wat heeft hij gekost? Duizend? Vijftienhonderd?’

‘Zo ongeveer, maar een dame vertelt de waarheid niet als het op sieraden kopen aankomt.’

‘Tot de rekening binnenkomt en haar echtgenoot die moet betalen.’

Er viel een stilte. Hij wist dat hij fout zat. Als hij zoiets had gezegd waar Mary bij was, zou ze hem de les gelezen hebben over de onafhankelijkheid van vrouwen en dat mannen hun rekeningen niet hoefden te betalen... en zo was ze inderdaad geweest. Ze had tot de laatste weken van haar leven alle gezinsfinanciën geregeld. En Tyler wist helemaal niet meer wat een rekening was, en dat deed pijn, hoe zelfstandig Jen ook probeerde te doen.

‘Ik kan beter gaan,’ zei Jen.

‘Sorry, ik bedoelde het niet zo.’

‘Het hindert niet, John. Ik ga naar het verpleeghuis om wat tijd met Tyler door te brengen en kom daarna terug voor het feest.’

‘Jennifer verwacht dat ze een ritje in die monsterlijke auto van je mag maken.’

‘Jongeman, de Edsel was zijn tijd een generatie vooruit.’

‘En de grootste flop in de geschiedenis van Ford Motors. Jezus, kijk naar die grille; die is zo lelijk als de nacht.’

Ze vrolijkte iets op door hun geplaag. Er stonden zes auto’s in haar garage, een paar nieuwere maar ook een Model A op blokken en, de allermooiste auto die er bestond, een lichtblauwe 1965 Mustang cabriolet. Er was echter een slechte herinnering aan die Mustang verbonden. Toen Mary en hij een relatie hadden, hadden ze haar ouders overgehaald om hun de Mustang te lenen voor een rit over de Blue Ridge Parkway naar Mount Mitchell. Hij had achter het stuur gezeten en was achter op de Winnebago van een ouder stel gebotst.

Niemand was gewond geraakt, maar de auto was total loss en het had Tyler duizenden dollars gekost om hem te laten restaureren. Hij had gezworen dat niemand anders dan Jen en hij er ooit nog in mocht rijden. Jen hield nog steeds aan die regel vast.

‘Deze Edsel blijft eeuwig rijden, jongeman. En kijk maar eens op eBay hoeveel hij waard is. Ik wed dat het heel veel meer is dan die SUV van jou.’

Hij ging bij de stenen muur staan terwijl Jen ‘het monster’ keerde en met een enorme snelheid de oprit af reed. De Beanies stonden er nog steeds en dat deed een beetje pijn; ze had Patriot Beer of de struisvogel op zijn minst mee naar binnen kunnen nemen.

Binnen hoorde hij Jennifer en Pat over de ketting praten. Even later klonk er muziek. Het was een vrouwenstem die hij niet herkende. Britney Spears? Nee, die tijd was godzijdank achter de rug. Hij had geen idee wie het wel was, maar hij vond het niet mooi. Pink Floyd en het oude spul waar zijn ouders naar luisterden zoals Sinatra of Glenn Miller of, beter nog, de Chieftains waren meer zijn ding. Hij pakte Patriot Beer van de muur.

‘Tja, vriend van me, ik denk dat we binnenkort alleen achterblijven,’ zei hij.

Terwijl hij tegen de muur leunde genoot hij van het uitzicht en de stilte, die alleen werd onderbroken door het verre gebrom van het verkeer op de I-40 en de muziek. Ginger en Zach kwamen terug van hun stoeipartij in het veld achter de woning en lieten zich hijgend bij zijn voeten vallen.

Er hing een doordringende geur van seringen in de lucht. Als je het echte voorjaar wilde meemaken, dan moest je naar deze bergen komen; op deze hoogte stonden de seringen al in bloei terwijl de top van Mount Mitchell, die op een afstand van vijftien kilometer rechts van hem lag, bedekt was met sneeuw. Daar was het nog steeds winter.

‘Als de seringen in de voortuin bloeien...’

De geur deed hem altijd denken aan Whitmans klaagzang voor Lincoln.

Hij bedacht dat het vanavond, de tweede dinsdag van de maand, Burgeroorlogavond in de methodistenkerk was. Dat waren altijd gezellige avonden met luidruchtige discussies waarin de andere leden hem op stang probeerden te jagen omdat hij de enige yankee was.

Op dat moment ging zijn mobiel. Hij haalde hem uit zijn zak in de verwachting dat het Elizabeth was. Hij moest een hartig woordje met

haar spreken. Hoe haalde ze het in haar hoofd om haar zusje op haar verjaardag in de steek te laten voor die puisterige, hitsige Johnson...

Het netnummer was echter 703... en John herkende de drie cijfers daarna... het Pentagon.

Hij nam op. 'Hallo, Bob.'

'John, hoe is het met je? Waar is mijn peetdochter?' vroeg Bob in een redelijke imitatie van Marlon Brando als Don Corleone.

Bob Scales, die inmiddels drie sterren had, was Johns voormalige superieur van Carlisle en een bijzonder goede vriend. Hij was Jennifers peetvader en hoewel hij een Ierse katholiek was en geen Italiaan, nam hij zijn taak serieus. Zijn vrouw Barbara en hij kwamen drie of vier keer per jaar op bezoek. Toen Mary was gestorven, hadden ze een paar weken vrij genomen om hen te helpen. Ze hadden nooit kinderen gekregen en beschouwden Jennifer en Elizabeth als hun surrogaatkinderen.

'Ze groeit op,' zei John verdrietig. 'Haar oma heeft haar een gouden ketting gegeven die minstens duizend dollar heeft gekost, wat veel meer indruk maakte dan de Beanies en de Pokemon-kaarten die ik nog niet gegeven heb. Ik heb zelfs kaartjes voor Disney World voor als het schooljaar afgelopen is die ik haar vanavond tijdens het eten wil geven, maar ik vraag me af of het deze keer hetzelfde zal zijn.'

'Bedoel je vergeleken met de keer dat jullie daar zijn geweest toen zij zes en Elizabeth tien was? Natuurlijk zal het anders zijn, maar je zult nog steeds het kleine meisje in haar zien, en dat geldt ook voor Elizabeth. Hoe gaat het trouwens met Elizabeth?'

'Ik denk erover om haar vriendje straks dood te schieten.'

Bob lachte bulderend. 'Misschien is het maar beter dat ik geen dochters heb,' zei hij daarna. 'Zoons, ja...' Hij zweeg even. 'Mag ik Jennifer even spreken?'

'Natuurlijk.'

John liep het huis in en riep Jennifer, die haar slaapkamer uit kwam rennen en zijn telefoon pakte. Ze had die verdorde ketting nog steeds om.

'Hallo, oom Bob!'

John tikte op haar schouder. 'Heb je je insuline genomen?' vroeg hij.

Ze knikte en begon door het huis te lopen terwijl ze praatte. John keek uit het raam naar het dal en de bergen daarachter. Het was zo'n prachtige ongerepte voorjaarsdag. Zijn stemming begon te verbeteren.

Zo meteen zouden Jennifers vrienden komen voor haar verjaardagsfeestje. Hij zou hamburgers op de zijveranda grillen, waarna de meiden naar Jennifers kamer zouden gaan. Hij had het zwembad in de achtertuin afgelopen weekend zomerklaar gemaakt en hoewel het water maar twintig graden was, zouden een paar kinderen misschien gaan zwemmen.

Hij zou iedereen naar huis sturen als het donker werd, waarna hij naar zijn Burgeroorlogavond zou gaan, en misschien zou hij later op de avond verdergaan met het artikel dat hij voor *Civil War Journal* schreef. Het ging over Lee versus Grant als strategische opperbevelhebber. Niet bepaald een hersenkraker, maar hij zou er vijfhonderd dollar voor krijgen en het was goed voor zijn jaarlijkse beoordeling. Hij kon laat opblijven; zijn eerste college was morgenochtend om 11.00 uur pas.

‘Papa! Oom Bob wil jou weer!’

Jennifer kwam uit haar slaapkamer met zijn mobiel in haar hand. John pakte hem aan en gaf een kusje op haar hoofd en een speels tikje, waarna ze terugrende. Vlak daarna ging die verdomde muziek in haar kamer weer aan, dit keer twee keer zo hard.

‘Ja, Bob?’

‘John, ik moet ophangen.’

Hij hoorde spanning in Bobs stem. Hij dacht dat hij op de achtergrond geschreeuw hoorde, maar wist het niet zeker door de keiharde muziek.

‘Dat is goed, Bob. Kom je volgende maand hiernaartoe?’

‘Luister John, we hebben hier een probleem. Ik moet...’

De verbinding werd verbroken.

Op hetzelfde moment ging de plafondventilator langzamer draaien en stopte de muziek in Jennifers kamer. Hij keek naar zijn kantoor en zag de schermbeveiliging en het groene lampje op het negentien-inch-beeldscherm verdwijnen. Er klonk een piep, het signaal dat het brandalarm-systeem uit was.

‘Bob?’

Stilte aan de andere kant van de lijn. John klapte zijn mobiel dicht. Verdorie, een stroomstoring.

‘Papa?’ zei Jennifer. ‘Mijn cd-speler doet het niet meer.’

‘Ik weet het, liefje.’ Godzijdank, dacht hij in stilte. ‘We hebben een stroomstoring.’

Ze keek een beetje teleurgesteld naar hem, alsof hij daar op de een of

andere manier verantwoordelijk voor was of met zijn vingers kon knippen om de cd-speler weer te laten werken.

‘Hoe moet het dan met mijn feestje? Pat heeft me net een cd gegeven en die wil ik aan de anderen laten horen.’

‘Maak je geen zorgen, liefje. Ik bel het energiebedrijf. Waarschijnlijk is het een kapotte transformator.’

Hij pakte de vaste telefoon... Stilte, geen kiestoon.

De laatste keer dat dat was gebeurd, was iemand die had gedronken aan de voet van de berg tegen een telefoonpaal aan gereden. De dronken chauffeur was er natuurlijk vandoor gegaan.

Zijn mobiel. John klapte hem weer open en begon cijfers in te toetsen. Niets.

Verdomme.

Zijn mobiel deed het niet. Hij legde hem op de keukentafel terwijl hij bedacht dat hij waarschijnlijk leeg was geweest op het moment dat Bob de verbinding had verbroken. En zonder elektriciteit kon hij hem niet opladen om het elektriciteitsbedrijf te bellen.

Hij keek naar Jennifer, die verwachtingsvol naar hem keek alsof hij een oplossing had. ‘Geen probleem, meisje. Ze zijn er vast al mee bezig en trouwens, het is een veel te mooie dag om naar die rotzooi te luisteren. Waarom vind je Mozart of Debussy niet mooi, net als Pat?’

Pat keek gegeneerd naar hem en hij realiseerde zich dat hij een van de doodzondes van het ouderschap had begaan: vergelijk je dochter nooit met een van haar vriendinnen.

‘Ga met de honden naar buiten. Ik wed dat we tegen etenstijd weer stroom hebben.’